

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ, ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਬਾਪ ਦਾ ਕਾਇਦਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੀਮਤ, ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ"
 ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ?
 ਉੱਤਰ:- 1. ਕਿਵੇਂ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਜੇ ਫੀਚਰਸ, ਜੇ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸ ਹੋਇਆ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ, ਜੇ ਇੱਕ ਦਾ ਫੀਚਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੁਜੇ ਨਾਲ। 2. ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵ ਬੈਠਕੇ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੀ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ? ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਹੋਰ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਦੋ ਰੂਪ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਰੂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਦਕਿ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਹੀ ਇੱਕ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਆਕੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਇਸ ਵਕਤ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਘੇਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਤੋਂ ਘੇਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤੋਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨਾ। ਪਹਿਲੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪਿੱਛੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਕੇ ਸਾਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਪਲਟਨੇ ਹਨ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਦਾ ਵਰਣਨ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਨ? ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ, ਤੰਗ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੇ ਕਾਇਦੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਰਾਮ ਦੇ ਕਾਇਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਤੇ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ। ਅਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਮੱਤ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਅਸੁਰ, ਦੁੱਖੀ, ਰੋਗੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਆਸੁਰੀ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਪੱਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤੁ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੋ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਹੁਣ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਬੇੜਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਫੇਰ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿੰਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੁੱਲ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਭਰਾ - ਭੈਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸੰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਬੱਚੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਕੁੱਲ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਰਾਜਾਈ ਨਾ ਕੋਰਵਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਅਤੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਚੱਲੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੀ ਚੱਲੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਹੇਵਿਨ ਸੀ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਮੰਦਿਰ ਕਿੰਨੇ ਆਲੀਸ਼ਾਨ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ

ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮੰਦਿਰ ਹਨ।

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਭਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਬਾਪ ਬਿਗਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਸਿਤਾਰਾ ਮਤਲਬ ਆਤਮਾ ਸਿਤਾਰੇ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਦੀ ਵੀ ਵੱਡੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸੱਕਣ। ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵੀ ਵੱਡੇ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅੰਗੂਠੇ ਮਿਸਲ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਫੇਰ ਸਿਤਾਰਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੇ ਠਹਿਰਣਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਬਿੰਦੀ ਸਮਝਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਹੈ, ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਫੇਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੇਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਏ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤਾਂ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ। ਇੰਨੇ ਸਭ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਏ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਆਸ ਨੇ ਬਣਾਏ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਬਣਾਇਆ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਬੈਠ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ, ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਭਦੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਰਮ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਕੇ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਕਰੇ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਇਸ ਵਕਤ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਤ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ 108 ਜਗਤਗੁਰੂ ਕਰੋ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਗੁਰੂ ਕਰੋ, ਗੱਲ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸੀਤਾਰਾਮ ਵੀ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਠਹਿਰੀਆਂ ਬ੍ਰਾਇਡਸ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰੁਮ ਇੱਕ ਰਾਮ, ਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫੇਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਕਤ ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਐਕਟ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਐਕਟ ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਹੁਬਹੁ ਹੋਵੇਗੀ, ਹੁਬਹੁ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਵੇਖੇਗਾ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਵਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਜੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਮੁੱਖ - ਮੁੱਖ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸ੍ਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪਰ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਪਰ ਇੱਕ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ ਫੇਰ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡ ਦਵੇ, ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਸਾਖਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਸੁਖਸ਼ਮਵਤਨ ਵਿੱਚ ਕਰਮਾਤੀਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਇੱਥੇ ਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ - ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਤਾਬ ਆਦਿ ਵੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕੁਝ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਹਰ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ। ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਹੀ ਦੰੜੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਇੱਕਲੇ - ਇੱਕਲੇ ਦੌੜਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਜੋੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕੱਠਾ ਬੰਨ ਫੇਰ ਦੌੜਦੇ

ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਜੇੜੀ ਹੈ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਦੋੜੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਜੇੜੀ ਬਣ ਜਾਏ। ਭਾਵੇਂ ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਫੀਚਰਸ ਤਾਂ ਦੂਜਾ ਹੋਏਗਾ। ਪਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜੇ ਫੀਚਰਸ, ਜੇ ਐਕਟ ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਈ ਸੈਕਿੰਡ ਪਾਸਟ ਹੋਈ ਉਹ ਫੇਰ ਹੂਬਹੂ 5000 ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਬਾਦ ਰਿਪੀਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਇਹ ਨਾਟਕ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਬਣਨਗੇ ਹੀ। ਸਭ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਫੀਚਰਸ ਸਭਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵਡਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਫੀਚਰਸ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਉਹ ਹੀ ਹੂਬਹੂ ਖੇਡ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰੂ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ, ਸਾਧੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਆਦਿ ਵੀ ਸੁਣੀਆਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਕਤ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ ਕਿਸ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਏਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਥੇ ਆਏਗਾ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਜੇਕਰ ਕੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਫੇਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਭਗਵਾਨ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਦੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਬਣਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੱਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਈ ਇਵੇਂ ਵੀ ਬੁੱਧੂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਸ਼ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਮੁੜਮਤੀ ਵੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਆਸੁਰੀ ਚਲਨ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਖਾਓ - ਪਿਓ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਕੋਈ ਹਰਜਾ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਰੂਰ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਵੇਜੀਟੇਰਿਅਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਜਾਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੈਨਾਰਿਟੀ ਹੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਹੌਲੀ - ਹੌਲੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ ਇਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਦੀ ਬਣਾਈ ਹੋਈ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ - (1) ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ? (2) ਝੂਠ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ? (3) ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ?

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਦੈਵੀ ਚਲਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। “ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ”। ਕੋਈ ਵੀ ਛੀ - ਛੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀਆਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਰੋਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਮੁਕਤ ਭਵ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿ ਸੌਂਦੇ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖੋ, ਭਾਵੇਂ ਚੰਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਬੁਰਾ ਸਭ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇ ਜਾਓ। ਅਕੇਲੇ ਨਹੀਂ। ਇਕਲੇ ਸੌਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ -ਕਰਦੇ ਸੌਂਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਸੁਪਨੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਅਲਬੇਲਾਪਨ ਹੈ। ਇਸ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਫਰਮਾਨ ਤੇ ਚਲੋ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਸੁਪਨਿਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਦਵਾਰਾ ਸਰਵ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।
